

## Arrest

nr. 207 959 van 21 augustus 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de taliban omwille van het werk van verzoeker en zijn broer voor de overheid respectievelijk de Amerikanen.*

*Verzoekers' eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 179 648 van 16 december 2016 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is. Zo werd geen geloof gehecht aan het profiel van verzoeker als werknemer bij een ministerie en als secretaris van parlementslid F.H. en aan het asielrelaas van verzoekers met betrekking tot de bedreigingen door de taliban ingevolge verzoekers activiteiten, noch aan het voor het eerst in het verzoekschrift naar voren gebrachte relaas met betrekking tot de bedreiging naar aanleiding van de activiteiten van verzoekers' vermeende broer/zoon. Tevens werd geoordeeld dat er in Kabul geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Hun volgend verzoek tot internationale bescherming werd niet in overweging. Verzoekers hun beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 196 022 van 30 november 2017.*

*Ter ondersteuning van hun huidige tweede volgend verzoek leggen verzoekers grotendeels dezelfde bewijsstukken neer als voordien bij het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: twee video's van het huwelijk van verzoekers broer, een brief van hun advocaat, een brief van verzoekers broer aan de Amerikaanse ambassade en het antwoord daarop, twee documenten betreffende het werk van verzoekers broer bij Technologist INC, biografische data van verzoekers broer, het formulier voor het bekomen van een visum van verzoekers broer en een kopie van zijn werkbadje.*

*3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:*

*"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

*Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):*

*"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,*

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorigen verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoeker voorhoudt tot een risicogroep te behoren gelet op zijn werkzaamheden en die van zijn broer voor de Afghaanse overheid en buitenlandse troepen, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van zijn vorige verzoeken door deze Raad werd vastgesteld, met name: “Waar verzoekers verwijzen naar pagina 31 van de UNHCR guidelines van 6 augustus 2013 betreffende ‘Potential Risk Profiles’ en stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoekers profiel, dat verzoeker lang voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt en dat het een algemeen bekend feit is en bevestigd wordt door de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 dat dergelijke mensen vervolgd worden door de taliban alsook dat de verwerende partij nagelaten heeft om op deftige wijze te motiveren waarom zij geen rekening houdt met de langdurige tewerkstelling van verzoeker bij de Afghaanse overheid, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal het door verzoekers voorgehouden profiel van verzoeker wel degelijk in ogenschouw heeft genomen – zodat geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsplicht voorligt –, doch heeft geoordeeld dat het profiel van verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten door het voorleggen van

*nieuwe documenten. Gezien verzoekers het profiel van verzoeker niet aannemelijk maken kunnen zij niet dienstig voorhouden dat zij, gelet op het profiel, zoals algemeen bekend is en de richtlijnen van het UNHCR bevestigen, vervolgd zullen worden.” Verzoekers brengen in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van ‘s Raads arrest nr. 179 648 van 16 december 2016 en nr. 196 022 van 30 november 2017 te tornen.*

*Verzoekers verwijzen voorts op algemene wijze naar de door hen in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, doch zij ontkrachten, noch weerleggen hetgeen met betrekking tot die stukken in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld. Verzoekers bekritisieren op algemene wijze deze vaststellingen, zonder evenwel concrete en valabele argumenten aan te brengen die vermogen hieraan afbreuk te doen of de gedane bevindingen in een ander daglicht te plaatsen.*

*5.2. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissingen genomen worden in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.*

*5.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Waar verzoeker de veiligheidssituatie in de stad Kabul betwist en informatie bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, merkt de Raad op dat deze in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in Kabul geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.*

*In zoverre verzoekers onder verwijzing naar het arrest “Elgafaji” aanvoeren dat zij omwille van verzoekers profiel het risico lopen slachtoffer te worden van ernstige schade, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen noch aan verzoekers aangemeten profiel en zij doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag hebben gemaakt van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend. Zij kunnen zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest “Elgafaji”, waar het HvJ oordeelde dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”.*

*6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”*

*2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze*

waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 juni 2018, voeren verzoekende partijen aan dat geen rekening werd gehouden met hun profiel en het feit dat verzoeker lange tijd voor de Afghaanse overheid tewerkgesteld was en hij veel problemen kende met de Taliban. Verzoekende partijen leggen een USB-stick neer en wijzen er op dat de gegevens hun relaas en verklaringen ondersteunen. Verzoekende partijen wijzen erop dat respectievelijk hun broer/zoon voor de Amerikanen werkte en nu in de Verenigde Staten verblijft met zijn familie. Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoekster ernstig ziek is en het zeer moeilijk heeft. Verzoekster stelt zeer geëmotioneerd dat zij enkel haar zoon wenst te beschermen en dat zij in geen geval terug kunnen keren naar Kabul waar hij gevaar loopt.

4.1. Niettegenstaande de Raad begrip heeft voor verzoekster haar angst en verdriet, mede in aanmerking genomen haar leeftijd en haar medische problematiek, gaan verzoekende partijen eraan voorbij dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad hun bevoegdheid te buiten zouden gaan mochten zij de persoon die een verzoek om internationale bescherming indient die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade volstaat op zich echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partijen dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

4.2. Voorts dient te worden herhaald dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een meervoudige asielaanvraag. In dit geval onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.3. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij de volgende elementen hebben aangebracht ter ondersteuning van hun derde vraag om internationale bescherming: *“twee video's van het huwelijk van verzoekers broer, een brief van hun advocaat, een brief van verzoekers broer aan de Amerikaanse ambassade en het antwoord daarop, twee documenten betreffende het werk van verzoekers broer bij Technologist INC, biografische data van verzoekers broer, het formulier voor het bekomen van een visum van verzoekers broer en een kopie van zijn werkbade.”*

In voornoemde beschikking werd het volgende vastgesteld met betrekking tot de elementen voorgelegd ter ondersteuning van de derde vraag om internationale bescherming en het verzoekschrift: *“Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor*

de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

*In de mate verzoeker voorhoudt tot een risicogroep te behoren gelet op zijn werkzaamheden en die van zijn broer voor de Afghaanse overheid en buitenlandse troepen, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van zijn vorige verzoeken door deze Raad werd vastgesteld, met name: "Waar verzoekers verwijzen naar pagina 31 van de UNHCR guidelines van 6 augustus 2013 betreffende 'Potential Risk Profiles' en stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoekers profiel, dat verzoeker lang voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt en dat het een algemeen bekend feit is en bevestigd wordt door de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 dat dergelijke mensen vervolgd worden door de taliban alsook dat de verwerende partij nagelaten heeft om op deftige wijze te motiveren waarom zij geen rekening houdt met de langdurige tewerkstelling van verzoeker bij de Afghaanse overheid, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal het door verzoekers voorgehouden profiel van verzoeker wel degelijk in ogenschouw heeft genomen – zodat geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsplicht voorligt –, doch heeft geoordeeld dat het profiel van verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten door het voorleggen van nieuwe documenten. Gezien verzoekers het profiel van verzoeker niet aannemelijk maken kunnen zij niet dienstig voorhouden dat zij, gelet op het profiel, zoals algemeen bekend is en de richtlijnen van het UNHCR bevestigen, vervolgd zullen worden." Verzoekers brengen in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 179 648 van 16 december 2016 en nr. 196 022 van 30 november 2017 te tornen.*

*Verzoekers verwijzen voorts op algemene wijze naar de door hen in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, doch zij ontkrachten, noch weerleggen hetgeen met betrekking tot die stukken in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld. Verzoekers bekritiseren op algemene wijze deze vaststellingen, zonder evenwel concrete en valabele argumenten aan te brengen die vermogen hieraan afbreuk te doen of de gedane bevindingen in een ander daglicht te plaatsen.(...)"*

Ter terechtzitting herhalen zij louter dat geen rekening werd gehouden met hun profiel en het feit dat verzoeker lange tijd voor de Afghaanse overheid tewerkgesteld was en verzoeker veel problemen kende met de Taliban. De Raad kan enkel vaststellen en herhalen "dat de commissaris-generaal het door verzoekers voorgehouden profiel van verzoeker wel degelijk in ogenschouw heeft genomen – zodat geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsplicht voorligt –, doch heeft geoordeeld dat het profiel van verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt. (...)"

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op.

4.4. De Raad besluit dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 179 648 van 16 december 2016 werd vastgesteld en geoordeeld dat aan het voorgehouden profiel van verzoeker en de bedreigingen door de taliban ingevolge zijn beweerde activiteiten geen geloof kan worden gehecht, net als aan het naar voren gebrachte relaas met betrekking tot de bedreiging naar aanleiding van de activiteiten van verzoekers' broer/zoon. Het louter herhalen van en vasthouden aan eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen is geenszins van aard de geloofwaardigheid hiervan alsnog te herstellen.

4.5. In het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming werd door de Raad ook het volgende vastgesteld in het arrest nr. 196 022 van 30 november 2017: *"Zelfs al zou de verwantschap met E. vaststaan, dan blijkt uit de door verzoekende partijen in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten louter dat E. en zijn gezin naar de VS verhuisden en er wonen, doch uit de aangebrachte reis- en verblijfsdocumenten van E. en diens gezin (visa, vliegtickets, permanent resident cards, en social security cards) blijkt nergens en kan geenszins worden afgeleid welke de (werkelijke) reden is, problemen omwille van diens werk of wat dan ook, waarom zij Afghanistan verlieten en naar de VS vertrokken, wat verzoekende partijen ook op algemene wijze mogen beweren. Uit niets blijkt daarenboven dat E. en diens gezin in de VS internationale bescherming zouden hebben aangevraagd, laat staan om welke reden(en).*

*De door verzoekende partijen aangebrachte video's waarmee zij hun verwantschap met E. wensen aan te tonen, zijn derhalve, net als de eerder neergelegde documenten betreffende E. en diens gezin, niet van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de eerder in hoofd van verzoekende partijen vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun beweerde persoonlijke vervolgingsproblemen.(...)"*

De Raad stelt derhalve vast dat de verwantschap met E. op zich niet meer betwist wordt.

4.6. Betreffende de ter terechtzitting door de verzoekende partijen neergelegde USB-stick, waarop een video staat waarin een man, de broer/zoon van de verzoekende partijen, in het bijzijn van twee kinderen gedurende een vijftal minuten een getuigenis aflegt in, waarschijnlijk, de Arabische taal en enkele documenten voor de camera toont, merkt de Raad op dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht daar dergelijke getuigenissen zijn opgesteld door personen -familie, vrienden of kennissen- die geen onbevooroordeeld perspectief hebben ten opzichte van verzoekende partijen en hun verklaarde problemen. Bovendien kan niet worden nagegaan wat de man zegt en welk document hij toont aangezien dit niet duidelijk is. Verzoekende partijen kunnen derhalve niet zonder meer ter terechtzitting voorhouden dat deze USB-stick hun relaas en vrees ondersteunt.

4.7. Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat verzoekster ernstig ziek is en het zeer moeilijk heeft, het beknopt herhalen van hun relaas en eerder afgelegde verklaringen en de algemene opmerking dat verzoekster enkel haar zoon wenst te beschermen en zij in geen geval terug kunnen keren naar Kabul waar ze gevaar lopen, zonder dat zij echter concreet ingaan op en daadwerkelijke en valabele argumenten met betrekking tot de in de beschikking van 6 juni 2018 opgenomen grond formuleren.

Verzoekende partijen brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS